

Sygn. akt **V Ca 3113/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Magdalena Majewska
-----------------	------------------------

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2019r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa L. K., J. N. (1), J. N. (2), S. N.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 19 kwietnia 2018 roku, sygn. akt II C 4217/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania instancji odwoławczej.

V Ca 3113/18

UZASADNIENIE

Biorąc pod uwagę, że Sąd II instancji nie prowadził postępowania dowodowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy (art. 384 § 4 k.p.c.). Analiza akt sprawy wskazuje, iż Sąd Rejonowy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania zgłoszonego przez powodów błędnie uznając ich roszczenie za przedawnione.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji nie odniósł się do tego, co było przedmiotem sprawy, bądź gdy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, niezasadnie uznając, że konieczność taka nie zachodzi ze względu na występowanie materialnoprawnych lub procesowych przesłanek, które unicestwiają zgłoszone roszczenie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, Nr 1, poz. 22 oraz z dnia 13 marca 2014 r., I CZ 10/14 i z dnia 6 sierpnia 2014 r., I CZ 48/14, niepublikowane).

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym brak zbadania merytorycznej podstawy roszczenia na skutek błędnego uznania roszczenia za przedawnione oznacza, że nie rozpoznano istoty sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 14.5.2002 r., V CKN 857/00).

W niniejszej sprawie przedmiotem żądania powodów jest świadczenie pieniężne, które zostało oddalone przez Sąd Rejonowy w wyniku uznania zasadności zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną.

Sąd Okręgowy oceniając materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji nie podzielił oceny prawnej Sądu Rejonowego, który błędnie uwzględnił zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 111/16, wskazał, iż roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c. (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 111/16, opubl. w bazie Legalis nr 1576265). Stosownie do art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany.

Stosownie do zawartej w tym przepisie regulacji prawnej termin ten rozpoczyna bieg „od dnia wykonania przewozu”, co w realiach niniejszej sprawy miało miejsce w dniu 11 czerwca 2016 roku wobec czego od dnia następnego rozpoczął bieg wskazany termin przedawnienia roszczeń, który upłynął z dniem 11 czerwca 2017 roku.

W tym miejscu należy zgodzić się za Sądem Rejonowym, iż pozew w niniejszej sprawie został wywieziony w dniu 12 czerwca 2017 roku, które de facto należałoby uznać za przedawniony, jednakże sąd pierwszej instancji nie wziął pod uwagę faktu, iż ostatni dzień do wniesienia pozwu przypadał na niedzielę. Uszło uwadze Sądu Rejonowego, że mamy do czynienia z terminem przedawnienia, a w przepisach regulujących ten skutek upływu czasu nie zostały zawarte odrębne reguły dotyczące sposobu obliczania terminów. Musi to oznaczać, że do biegu terminu przedawnienia znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące terminu, a więc art. 110-116 k.c.

W tym miejscu należy powołać się na Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2007 r. III CSK 409/06, w którym wskazano, iż do określenia końca terminu przedawnienia roszczenia należy stosować art. 115 k.c., z którego wynika, że w sytuacji, gdy koniec terminu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, termin upływa dnia następnego.

Dzień 11 czerwca 2017 roku przypadał w niedzielę, a więc dzień ustawowo wolny od pracy. Oznacza to, że termin upływu przedawnienia roszczenia powodów o odszkodowania za opóźnienie lotu (...) upływał dnia 12 czerwca 2017 roku i w tym dniu został wniesiony pozew. Roszczenie nie uległo zatem przedawnieniu, a zarzut naruszenia art.115 k.c. jest uzasadniony.

W związku z powyższym, z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy, zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Rejonowy powinien przeanalizować zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, rozpoznać wnioski dowodowe stron i stosownie do wyników postępowania odnieść się merytorycznie do żądań pozwu.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.